

Anonymiserad version

Översättning

C-30/21 – 1

Mål C-30/21

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

19 januari 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Amtsgericht Lennestadt (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

11 januari 2021

Klagande:

Nemzeti Utdíjízetési Szolgálató Zrt., Nationale Mauterhebung geschlossene Dienstleistungs AG

Motpart:

NW

Amtsgericht Lennestadt

Beslut

I målet mellan

Nemzeti Utdíjízetési Szolgálató Zrt., Nationale Mauterhebung geschlossene Dienstleistungs AG mot NW

har Amtsgericht Lennestadt

den 11 januari 2021

[utelämnas]

beslutat:

SV

Målet vilandeförklaras.

Följande tolkningsfråga hänskjuts i enlighet med artikel 267 FEUF till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

Omfattas ett domstolsförfarande som inletts av ett statligt företag gentemot en fysisk person med hemvist i en annan medlemsstat i syfte att driva in en avgift som har påföljdskaraktär med anledning av obehörig användning av en avgiftsbelagd väg av artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område?

Skäl: [Orig. s. 2]

Klaganden är ett ungerskt aktieföretag med säte i Budapest som gör gällande ett anspråk mot motparten, som bor i Tyskland, avseende en så kallad tilläggsvägavgift (tilläggsavgift) för att motparten använt det avgiftspliktiga ungerska motorvägsnätet. Den tyska beteckningen av klaganden är Nationale Mauterhebung Geschlossene Dienstleistungs-AG (NMGD AG).

A) Rättslig grund och nationell rätt

Enligt 15 § första stycket i den ungerska vägtrafiklagen kan ministern genom en förordning föreskriva att en avgift måste erläggas för att få framföra vissa fordon i trafik. I 33/A § första stycket föreskrivs att en avgift (användningsavgift) ska betalas för användandet av sådana allmänna huvudvägar som regleras i särskild lagstiftning under en viss tidsperiod och om betalning inte sker ska även en tilläggsavgift betalas. Det hänvisas till det översatta utdraget ur den ungerska vägtrafiklagen [utelämnas] som ingår i akten.

Med stöd av detta bemyndigande utfärdade finans- och transportministern förordning nummer 36/2007 (III. 26.) GKM om vägtullar för motorvägar, motortrafikleder och huvudvägar (hädanefter: vägavgiftsförordningen). Även denna har översatts och det hänvisas till översättningen i akten [utelämnas].

Fordonets registrerade ägare är skyldig att betala de avgifter som föreskrivs i vägavgiftsförordningen. Detta följer direkt av 15 § andra stycket i den ungerska vägtrafiklagen.

Av 7/A § sjunde stycket i vägtullsförordningen framgår att tilläggsavgiften (se vidare nedan) ska betalas av klaganden. Enligt 1 § vägavgiftsförordningen sker användandet av vägar som är belagda med vägavgifter ”inom ramen för ett civilrättsligt förhållande”.

Storleken på den ordinarie avgiften regleras i 6 § vägavgiftsförordningen. För en vanlig personbil, som enligt 6 § första stycket a tillhör kategori D1, tas exempelvis

enligt 6 § sjätte stycket i vägavgiftsförordningen ut en avgift på 2 975 HUF per vecka. Detta motsvarar en avgift på knappt 10 euro. **[Orig. s. 3]**

Av 7/A § första stycket i vägtullsförordningen framgår att en tillägs- eller extraavgift ska erläggas om ett fordon vid kontroll inte har ett vägavgiftsbevis.

Storleken på extraavgiften regleras i 7/A § tionde stycket i förening med bilaga 1 punkten 1 i vägavgiftsförordningen. Om betalning görs inom 60 dagar från tidpunkten för mottagandet av en betalningsanmaning uppgår extraavgiften till 14 875 HUF, vilket motsvarar knappt 50 euro. Om betalning inte sker inom 60 dagar efter mottagandet av betalningsanmaningen höjs beloppet till 59 000 HUF, vilket motsvarar drygt 190 euro.

B) Hanteringen av tilläggsavgifterna

Klaganden har i syfte att driva in vägavgifterna gett Ungerska Autobahn Inkasso GmbH (hädanefter: UAI GmbH) med säte i Eggenfelden i uppdrag att identifiera tyskregistrerade fordon vars registrerade ägare ska betala tilläggsavgift.

UAI GmbH:s utredningar baseras på fotografier av fordonens registreringsskyltar, framställda genom ett elektroniskt system, genom vilka de påstådda vägavgiftsöverträdelsena av respektive fordon fastställs. UAI GmbH använder registreringsskyltarna för att få information om ägaren och skickar därefter ut en betalningsanmaning avseende extraavgiften uppgående till 14 875 HUF. Eurovärdet varierar beroende på aktuell växelkurs.

Utöver tilläggsavgiften begär UAI GmbH även ersättning för inkassokostnader. Dessutom debiteras gäldenären för kostnaderna som bolaget haft för att fastställa ägaren.

Om betalning inte sker efter den första betalningsanmaningen skickas en andra anmaning ut där även extraavgiften uppgående till 59 500 HUF avkrävs. Även i detta fall varierar eurovärdet beroende på den aktuella växelkursen.

C) Kravet i det nationella målet

Motparten är ägare till fordonet med det tyska registreringsnumret [utelämnas]. Motparten framförde detta fordon åtminstone under en kort tid på en vägavgiftspliktig väg i Ungern den 19 december 2019 kl. 23.24 innan han efter cirka 15 till 20 km köpte ett elektroniskt vägavgiftsbevis. **[Orig. s. 4]**

I ett kravbrev daterat den 10 mars 2020 [utelämnas] krävde UAI GmbH på uppdrag av klaganden motparten på betalning av tilläggsavgiften samt tillkommande kostnader.

Eftersom motparten inte hördes av krävde klaganden genom en skrift daterad den 13 maj 2020 att motparten skulle betala den förhöjda extraavgiften uppgående till

59 500 HUF, motsvarande 178,89 euro. Dessutom begärdes ersättning för hanteringsavgifter, kostnader för att få fram information om ägaren, en schablonutgift samt mervärdesskatt. För närmare detaljer hänvisas till skrifterna daterade den 10 mars 2020 och den 13 maj 2020 [utelämnas].

Klaganden begär nu ersättning med ett totalt belopp uppgående till 260,76 euro. Klaganden menar att den hänskjutande domstolen är behörig eftersom det enligt klagandens uppfattning rör sig om en civilrättslig tvist. Klaganden anser att det är respektive stats nationella lagstiftning som är styrande för det organ som framställt kravet och grunderna för kravet. Därför är utgångspunkten, enligt 1 § i den ungerska vägavgiftsförordningen, att det rör sig om ett civilrättsligt förhållande. Detta framgår även av det faktum att förhållandet mellan organet som framställt kravet – klaganden – och trafikanterna är civilrättsligt. Ett köp av ett vägavgiftsbevis innebär att ett ömsesidigt avtal ingås genom vilket föraren av ett visst fordon erhåller ett tidsbegränsat tillstånd att använda vägarna. Klaganden utfärdar heller inga beslut utan gör gällande sitt krav genom en betalningsanmaning. Det krävs i samtliga fall en civilrättslig verkställighet.

Motparten bestrider klagandens talan och gör gällande att han har köpt ett bevis. Dessutom har han betänkligheter beträffande domstolens behörighet och gör gällande ett åsidosättande av ordre public.

D) Frågor till domstolen

Den hänskjutande domstolen ska inom ramen för prövningen av sin behörighet avgöra om internationell behörighet följer av bestämmelserna i Bryssel Ia-förordningen (*Europaparlamentets och Rådets förordning (EG) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område*) [**Orig. s. 5**] (*omarbetning*). I detta avseende hyser den hänskjutande domstolen betydande tvivel om den aktuella rättsliga tvisten är en civilrättslig tvist enligt artikel 1 i Bryssel-Ia-förordningen, eller om det snarare rör sig om en offentligrättslig tvist som Bryssel-Ia-förordningen inte är tillämplig på. Den hänskjutande domstolen utgår här från att det avgörande inte är innehållet i nationell rätt – som klaganden anser – utan att en unionsrättslig tolkning måste göras. Begreppet ”på privaträttens område” ska tolkas mot bakgrund av dels Bryssel Ia-förordningens mål och systematik, dels de allmänna principer som är gemensamma för de nationella rättssystemen (*EU-domstolens domar av den 14 oktober 1976, LTU Lufttransportunternehmen GmbH & Co KG mot Eurocontrol i mål nr 29/76, och av den 11 juni 2015, Fahnenbrock m.fl. i mål nr C-226/13, C-245/13 och C-247/13, punkten 35*).

I ett förfarande som i vid bemärkelse har samband med vägtrafik har EU-domstolen bekräftat att ett verkställighetsförfarande som ett företag som ägs av en lokal myndighet har inlett gentemot en fysisk person med hemvist i en annan medlemsstat, avseende indrivning av en utestående fordran för parkering på en

offentlig parkeringsplats, vars förvaltning har överlåtits av den lokala myndigheten till nämnda företag, omfattas av Bryssel Ia-förordningens tillämpningsområde (*EU-domstolens dom av den 9 mars 2017, Pula Parking d.o.o. mot Sven Klaus Tederahn i mål nr C-551/15*).

Den hänskjutande domstolen utgår dock från att ovan nämnda avgörande inte kan tillämpas på den aktuella tvisten. De omständigheter som EU-domstolens dom grundades på var att trafikanten utfärdades en parkeringsbiljett (*punkten 16 i EU-domstolens dom av den 9 mars 2017*). Det skulle ha varit jämförbart med det aktuella fallet om motparten hade köpt ett bevis, med förbehåll för frågan om det därigenom faktiskt slutits ett civilrättsligt avtal eller om det istället handlade om en offentligrättslig avgift för en statlig tjänst, inte minst eftersom de relevanta nationella bestämmelserna (även) faller inom tillämpningsområdet för direktiven 1992/62/EG och 2006/38/EG. **[Orig. s. 6]**

I förevarande fall köpte motparten dock inte inledningsvis något bevis, varpå klaganden krävde en avgift som enligt den tyska översättningen av den ungerska lagtexten kallas "tilläggsavgift" eller "extraavgift" istället för (och inte därutöver, se betalningsanmaningarna av den 10 mars 2020 och den 13 maj 2020 [utelämnas]) den faktiska vägavgiften. Enligt den hänskjutande domstolens uppfattning handlar detta om en ensidig offentligrättsligt reglerad avgift, som inte enbart motsvarar ersättning för utförd tjänst (*till skillnad från EU-domstolens dom av den 9 mars 2017, jämför punkten 36*). Den hänskjutande domstolen anser att det finns tungt vägande skäl för att fastställandet och verkställigheten av denna avgift ska anses ha påföljdskaraktär, vilket får till följd att bestämmelserna i Bryssel Ia-förordningen inte är tillämpliga.